

μπαγλαμάς

μπαγλαμάς, ο, ουσ. [<τουρκ. baglama]. **1.** είδος μικρού έγχορδου λαϊκού οργάνου. (Λαϊκό τραγούδι: άκου πως κλαίει ο **μπαγλαμάς**, δεν ήταν η χαρά για μας. Δάκρυ τα τέλια στάζουνε, οι δρόμοι μας αλλάζουνε). **2.** άνθρωπος ανάξιος λόγου, ασήμαντος, τιποτένιος: «επιτρέπεται εσύ, κοτζάμ γιατρός, να κάνεις παρέα μ' αυτόν τον μπαγλαμά!». Ίσως από το ότι ο μπαγλαμάς είναι ένα πολύ μικρό μουσικό όργανο. Πρβλ.: ένα τόσο οργανάκι είναι το μπαγλαμαδάκι... Μπαίνει κάτω απ' το σακάκι κι όταν παίζει τραγουδάκι όμορφο ντουζέλι έχει, φίλε μου, τι να σου πω. Σύρμα πάνω σύρμα κάτω και τα δυο σ' ένα σκοπό (Λαϊκό τραγούδι). **3.** βλάκας, ηλίθιος, κορόιδο: «περίμενες από έναν μπαγλαμά σαν και του λόγου του να κάνει έξυπνη κίνηση!». (Λαϊκό τραγούδι: καλύτερα να πούλαγα κάστανα σε φουφούδες παρά που πήγα κι έμπλεξα, ο **μπαγλαμάς**, μ' αυτές τις χασικλούδες) Υποκορ. **μπαγλαμαδάκι, το**. (Λαϊκό τραγούδι: παίζουν τα **μπαγλαμαδάκια**, μάνα μου, κάτι μεράκια).

- (δε) με πιάνουν μπαγλαμά ή (δεν) πιάνομαι μπαγλαμάς, (δεν) ξεγελιέμαι, (δεν) εξαπατώμαι, (δεν) πέφτω θύμα εξαπάτησης: «πρόσεξε μη πιαστείς μπαγλαμάς και του δανείσεις λεφτά, γιατί, πάει, τα 'χασες». Συνών. (δε) με πιάνουν βιδέλο ή δεν πιάνομαι βιδέλο / (δε) με πιάνουν γιαγλή ή (δεν) πιάνομαι γιαγλής / (δε) με πιάνουν γιατρό ή (δεν) πιάνομαι γιατρός / (δε) με πιάνουν θύμα ή (δεν) πιάνομαι θύμα / (δε) με πιάνουν κορόιδο ή (δεν) πιάνομαι κορόιδο / (δε) με πιάνουν κότσο ή (δεν) πιάνομαι κότσος.

- τον πιάνω μπαγλαμά, τον εξαπατώ, τον ξεγελώ: «τον έπασα μπαγλαμά και του 'φαγα τα λεφτά του». Από την εικόνα του οργανοπαίχτη, που χειρίζεται με μεγάλη ευχέρεια αυτό το όργανο ή που λόγω μικρού μεγέθους μπορεί να το κρύψει ακόμα και μέσα στα ρούχα του. Συνών. τον πιάνω βιδέλο / τον πιάνω γιαγλή / τον πιάνω γιατρό / τον πιάνω θύμα / τον πιάνω κορόιδο / τον πιάνω κότσο.